

Arrest

nr. 230 931 van 8 januari 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 september 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 september 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 november 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 december 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekende partijen, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen België binnengekomen op 12 november 2015 en verklaarden zich een eerste maal vluchteling op 24 november 2015.

Op 22 december 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Verzoekende partijen gingen in beroep tegen deze beslissingen.

Bij arrest nr. X van 29 juni 2018 besloot de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en, wat betreft de subsidiaire bescherming, tot een vernietiging van de beslissingen van de commissaris-generaal van 22 december 2017.

1.2. Op 19 oktober 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekende partijen gingen in beroep tegen deze beslissingen.

Bij arrest nr. 216 675 van 12 februari 2019 oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tot de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van verzoekende partijen.

1.3. Zonder België te verlaten dienden verzoekende partijen een tweede verzoek om internationale bescherming in op 26 april 2019.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen besloot op 17 september 2019 tot de niet-ontvankelijkheid van de verzoeken om internationale bescherming in hoofde van verzoekende partijen. Deze beslissingen werden op dezelfde dag aangetekend naar verzoekende partijen verzonden.

De bestreden beslissingen luiden als volgt:

1.4. Ten aanzien van S. M. A. (eerste verzoekende partij):

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en 42 jaar oud te zijn in 2017. U bent geboren in het dorp Qole Mohammad Hayat in het district Hisa-I-Awal Bihsud in de provincie Maidan Wardak. U bent Hazara van etnische origine en hangt het sjiiitische geloof aan.

Toen u veertien jaar oud was, besloot u om zich aan te sluiten bij de Harakat Islami partij om te strijden tegen de communistische overheid. Uw drie neven van vaderszijde hebben toen een commandant van de rivaliserende politieke fractie Nasr van de partij Hezbe Wahdat vermoord. U kwam hierdoor ook op een arrestatielijst te staan waarop u in 1372 (Afghaanse kalender, 1993) besloot om Afghanistan te verlaten. U vestigde zich daarna in Iran waar u de alias E. N. aannam omwille van uw problemen in Afghanistan. Na een verblijf van zesentwintig jaar in Iran besloot u samen met uw echtgenote Az. Sa. (o.v. X) en haar nicht F. B. (o.v. X) Iran te verlaten. Na een reis van een maand kwam u op twaalf november 2015 aan in België en verzocht u op 24 november 2015 om internationale bescherming. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de partij Hezbe Wahdat en door Balech, een voormalige commandant van de groepering Nasr. Als document om uw vluchtrelaas te staven legt u een lidkaart van de politieke partij Harakat Islami neer.

Als documenten om uw lang verblijf in Iran te staven legt u samen met uw echtgenote een werkvergunning, een tijdelijke werkvergunning, twee bankkaarten uit Iran, een certificaat van de werkgever, betaaldocumenten voor de verlenging van uw verblijfskaart, drie tijdelijke verblijfskaarten, een huurcontract, het aanvraagformulier voor de verblijfskaart van uw dochter, verschillende gerechtsdocumenten in verband met uw problemen in Iran en twee krantenartikels over de moord op de ouders van Fatima neer.

Het CGVS nam op 22 december 2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof werd gehecht aan uw vervolgingsfeiten. Het CGVS motiveerde in de beslissing dat u over een redelijk vestigingsalternatief beschikt in Kabul.

U tekende tegen deze beslissing beroep aan op 23 januari 2018 bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). In het verzoekschrift werd verwezen dat er rekening moet worden gehouden met de fysieke en mentale problemen van uw echtgenote. Als gevolg hiervan was uw echtgenote niet goed op de hoogte van uw vervolgingsfeiten. U legde op 19 juli 2017 via uw advocaat nog bijkomende documenten neer bij de RvV, zijnde drie medische attesten. Eén attest heeft betrekking met de spoedopname van uw echtgenote d.d. 17 mei 2017. De twee andere attesten hebben betrekking op een mededeling van de behandelende arts aan een neuroloog en een gynaecoloog. Aan het verzoekschrift werd ook een medisch attest gevoegd van 22 juni 2017. Hieruit blijkt dat uw

echtgenote nog steeds kampt met de medische problemen waardoor ze in mei 2017 met spoed naar het ziekenhuis werd gebracht. Ter terechtzitting bracht u een nieuw medisch attest aan van 9 februari 2018.

Op 29 juni 2018 werd de beslissing van het CGVS door de RvV vernietigd. In haar arrest nr. 206 303 bevestigde de RvV de beslissing van het CGVS tot de weigering van de vluchtelingenstatus. Wat betreft de beslissing tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus oordeelde de RvV echter dat er noch uit de stukken uit het administratief dossier noch uit de bestreden beslissingen bleek dat de gezondheidssituatie van de tweede verzoekende partij (i.e. uw echtgenote) betrokken werd bij de beoordeling van het intern vestigingsalternatief door de verwerende partij. Het administratief dossier bevatte ook geen nadere informatie omtrent de ingeroepen gezondheidssituatie van de verzoekende partijen. Evenmin had de verwerende partij hierop gerepliceerd in een nota met opmerkingen.

De RvV was bijgevolg van oordeel dat het haar ontbrak aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

Het CGVS nam op 19 oktober 2018 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof werd gehecht aan de door u ingeroepen vervolgingsfeiten.

Het CGVS motiveerde na de overweging van de medische problematiek van uw echtgenote aan de hand van de voor het CGVS en de RvV aangebrachte medische attesten in de beslissing dat u over een redelijk vestigingsalternatief beschikt in Kabul. In haar arrest van 12 februari 2019 bevestigde de RvV de motivering opgenomen in de beslissing van het CGVS waarbij zij toevoegt dat de situatie in uw regio van herkomst, met name het district Behsud in de provincie Maidan Wardak niet van zulke aard is dat deze een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet met zich brengt.

Op 26 april 2019 diende u zonder België verlaten te hebben samen met uw echtgenote een volgend verzoek om internationale bescherming in. U verklaart dat uw zus en de zoon van uw broer die in Kabul woonde, naar Turkije zijn gegaan. U denkt dat dit in 2016 gebeurde. Zij verlieten Afghanistan omwille van de veiligheidssituatie en omdat er geen eten was. Niemand weet of uw broer nog leeft of is omgekomen tijdens een gevecht. Met betrekking tot uw intern vestigingsalternatief in Kabul haalt u aan dat u nooit in Kabul gewoond heeft, er niets kent en dat uw broer er niet langer verblijft. U herhaalt dat u ook omwille van uw banden met de politieke groepering Harakat Islami en het feit dat u geen verblijfplaats heeft in Afghanistan niet naar Afghanistan kunt terugkeren. U heeft geen nieuws over de personen die uw neven gedood hebben en blijft bij uw eerdere verklaringen hierover.

Ter ondersteuning van uw volgend verzoek om internationale bescherming legt u kopies neer van de verzoeken om internationale bescherming d.d. 07.03.2016 van uw zus Ha. onder de naam Z. N. en van de zoon van uw verdwenen broer, J. N., in Turkije, alsook van hun vluchtelingenkaarten. Uw echtgenote dient de volgende originele stukken in ter staving van haar gezondheidstoestand: een afspraakbevestiging voor 29 september 2017 in het CHA Libramont, een voorschrift d.d. 06.02.2018 voor een gynaecologische consultatie, een brief van Dr. L. W. d.d. 29.06.2018 betreffende een consultatie naar aanleiding van vaginaal bloedverlies, een voorschrift d.d. 25.02.2019 voor het geneesmiddel Keppra, een attest d.d. 25.02.2019 opgesteld door een neuroloog i.v.m. de terugbetaling van een geneesmiddel, een verslag van haar spoedopname d.d. 21.02.2019 na twee epilepsieaanvallen, een urineanalyse d.d. 28.02.2019, een verslag d.d. 21.02.2019 van een hersenscan en van een beeld van haar longen, een handgeschreven medicatieschema, een behandelingsschema voor uw echtgenote d.d. 27.02.2019, een medisch attest d.d. 22.07.2019 opgesteld door Dr. E. C. waarin zij vaststelt dat uw echtgenote lijdt aan prediabetes ofwel de voorfase van diabetes type 2, baarmoederadenomyose, epilepsieaanvallen ten gevolge van een momenteel niet-opereerbare tijdelijke arachnoïdale cyste en artrose aan beide knieën waardoor u een verminderde mobiliteit heeft en nood heeft aan een looprekje. Uw echtgenote legt daarnaast opnieuw het voorschrift d.d. 02.06.2017 voor een gynaecologische consultatie, het verslag van haar spoedopname d.d. 22.06.2017 in het CHA Libramont, haar hospitalisatieoproep d.d. 17.10.2017, het medisch attest d.d. 09.02.2018, het voorschrift voor uw echtgenote d.d. 09.02.2018 en het verslag van een spoedopname in Kliniek Sint-Jan, die zij reeds neerlegde in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming, neer.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Vooreerst dient benadrukt te worden dat uw eerste verzoek tot internationale bescherming door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof gehecht werd aan uw vrees vervolgd te zullen worden door leden van de Hezbe Wahdat-partij en omdat u en uw echtgenote over een redelijk vestigingsalternatief beschikten in Kabul. Deze beslissing en beoordeling werd door de RvV bevestigd, waarbij zij aanvulde dat de situatie in uw regio van herkomst, met name het district Behsud in de provincie Maidan Wardak niet van zulke aard is dat deze een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet met zich brengt. U heeft hiertegen geen cassatieberoep ingediend bij de Raad van State. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw voorgaande verzoek tot internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavig verzoek geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken hebt aangebracht die betrekking hebben op uw verzoek. U beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet, met name uw beweerde problemen omwille van uw banden met de politieke groepering Harakat Islami. U verklaart zelf nadrukkelijk dat u dit reeds eerder uitlegde, dat u bij uw eerdere verklaringen hierover blijft en dat u geen nieuws heeft over de personen die uw neven gedood hebben (verklaring volgend verzoek M. A., d.d. 25.07.2019, vraag 15).

Met betrekking tot uw verklaringen die geen verband houden met uw vorig verzoek, m.n. dat uw zus Ha. en de zoon van uw broer D., die in Kabul woonde, Afghanistan verlaten hebben omwille van de veiligheidssituatie en omdat er geen eten was en naar Turkije zijn gegaan, dient vastgesteld te worden dat deze niet overtuigen. Hoewel u bij de DVZ verklaarde dat uw zus Ha. ouder is dan u (verklaring DVZ M. A., d.d. 01.08.2016, vraag 17) wordt vermeld op de vluchtelingenkaart van Z. N. dat zij in 1981 geboren is, en m.a.w. acht jaar jonger dan u zou zijn. Dat Z. N., geboren in 1981, uw zus, Ha. Sangari, ouder dan u, zou betreffen is dan ook hoogst onaannemelijk. De stukken die u neerlegt ter ondersteuning van uw verklaringen duiden voorts aan dat uw zus en uw neef op 7 maart 2016 Turkije om internationale bescherming verzochten, i.e. vijf maanden voordat u bij de DVZ verklaarde dat uw zus, haar echtgenoot, uw broer en uw moeder in Kabul woonden (verklaring DVZ M. A., vraag 13 en 17) en een jaar voordat u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde dat uw broer en zus in Kabul woonden. U verklaarde toen dat u twee of drie dagen eerder nog met uw broer gesproken had (notities van het persoonlijk onderhoud M. A., d.d. 17.03.2017, p. 7). Dat u niet zou weten wanneer uw zus en uw neef Afghanistan verlaten hebben omdat uw broer aan iedereen verteld zou hebben dit nieuws verborgen te houden tot ze veilig aangekomen waren (verklaring DVZ M. A., vraag 15) houdt geen steek gezien uw zus en uw neefje reeds op 7 maart 2016 een verzoek om internationale

bescherming in Turkije zouden ingediend hebben. Dat u dit nieuws pas een jaar geleden vernam (verklaring volgend verzoek M. A., vraag 17) is dan ook erg onaannemelijk. Voorts blijft u erg aan de oppervlakte over wat er dan juist met uw broer gebeurd zou zijn. U verklaart hierover dat niemand weet of uw broer nog leeft of is omgekomen tijdens een gevecht (verklaring volgend verzoek M. A., vraag 12) hoewel u tevens stelt dat hij Kaboel verlaten heeft omwille van de veiligheidssituatie en instructies gaf aan de tante van zijn echtgenote om hun vertrek uit Afghanistan verborgen te houden tot ze aangekomen waren op een veilige plaats (verklaring volgend verzoek M. A., vraag 15). Verder rept u met geen woord over waar de echtgenoot van uw zus, de echtgenote van uw broer en uw moeder zich momenteel bevinden. Nochtans woonde uw moeder op het ogenblik van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS d.d. 17.03.2017 in bij uw broer, en verklaarde u dat zowel uw broer als uw zus getrouwd waren (CGVS M. A. 1, p. 7-8; verklaring DVZ M. A., vraag 17). Indien zij allen samen vertrokken zouden zijn, mag verwacht worden dat u tevens de Turkse verzoeken om internationale bescherming en vluchtelingenkaarten van uw broer en moeder zou neerleggen. Voor zover u verwijst naar het bestaan van een video van uw zus waarin zij uitlegt waarom ze naar Turkije is gegaan (verklaring DVZ M. A., vraag 17), dient vastgesteld te worden dat het administratief dossier geen transcript van deze video of link naar deze video bevat, waardoor het CGVS niet in staat is om het bestaan van het stuk vast te stellen of het stuk te onderzoeken. Gezien bovenstaande vaststellingen echter verhinderen geloof te hechten aan uw verklaringen dat uw familie niet langer in Kabul woont en dat uw zus en neef zich in Turkije bevinden en gezien u verder verklaart dat zij geen specifieke reden had om Afghanistan te verlaten zou het bestaan van een dergelijke video evenmin een nieuw element zijn dat de kans aanzienlijk groter maakt dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De verklaring van uw echtgenote dat zij niet terug kan keren naar Afghanistan omdat zij er geen familie heeft (verklaring volgend verzoek Az., vraag 15), kan gezien bovenstaande vaststellingen evenmin weerhouden worden.

Met betrekking tot de verklaringen van uw echtgenote dat zij niet kan terugkeren naar Afghanistan omdat zij ziek is, meer stress te zullen hebben omwille van de situatie daar en in Afghanistan niet behandeld te zullen kunnen worden voor haar ziekte (verklaring volgend verzoek Az., d.d. 25.07.2019) dient opnieuw vastgesteld te worden dat de medische problematieken van uw echtgenote geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming en dat uw echtgenote zich voor de beoordeling van deze elementen en zo zij van oordeel is dat deze haar ertoe zou verhinderen om terug te keren naar Afghanistan dient te richten tot de hiertoe geëigende, in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorziene procedure.

Met betrekking tot de verklaringen van uw echtgenote dat zij vreest gedood te zullen worden door de taliban omdat zij hazara is (verklaring volgend verzoek Az., vraag 15), moet worden gesteld dat de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 stellen dat leden van etnische en religieuze minderheidsgroepen nood kunnen hebben aan internationale bescherming afhankelijk van hun individuele situatie. Hieruit kan worden afgeleid dat een verzoeker om internationale bescherming in concreto dient aan te tonen dat hij persoonlijk een gegronde vrees op vervolging heeft en dat een loutere verwijzing naar zijn etnische of religieuze groep niet volstaat om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Met betrekking tot de verklaring van uw echtgenote dat zij in hoofde van uw dochter vreest dat zij steeds thuis zal moeten blijven omwille van de taliban en dat zij ontvoerd zou kunnen worden (verklaring volgend verzoek Az., vraag 21), dient vastgesteld te worden dat deze verklaringen louter hypothetisch zijn. Ook hier laat uw echtgenote na om in concreto aan te tonen dat uw dochter persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging heeft.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van

de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt

worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Wardak te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-68 en 252-256, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>) en **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-24 en 148-152, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); en het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-66 en 275-280, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Wardak behoort tot de centrale regio van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Taliban de laatste jaren actief is in meerdere districten in Wardak. De veiligheidssituatie in Wardak wordt grotendeels bepaald door de militaire operaties van de Taliban en de antiterreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten geviséerd worden door onder andere het gebruik van zelfmoordaanslagen. Het geweld neemt er voorts de vorm aan van luchtaanvallen en gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de provincie Wardak ruw geschat 610.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in

de gehele provincie 224 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Wardak in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Wardak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Wardak in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Wardak een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert. Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een precaire socio-economische situatie tot gevolg heeft dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld. Uit de EASO guidance note van juni 2018 (p.94) blijkt dat de gezondheidstoestand en mogelijke geestelijke of lichamelijke gebreken persoonlijke omstandigheden kunnen vormen die meegenomen kunnen worden in de beoordeling of er sprake is van een verhoogd risico. Profielen die een risico lopen op een verhoogd risico zijn onder meer burgers die minder in staat zijn om het risico op willekeurig geweld te vermijden daar ze niet de mogelijkheid hebben om zich tijdelijk te verschuilen als er zich gevechten of aanslagen voordoen, zoals personen met een lichamelijke of geestelijke handicap of met een ernstige ziekte; of personen die niet volledig in staat zijn om een situatie naar behoren in te schatten en zich daardoor blootstellen aan de risico's van willekeurig geweld, zoals personen met een lichamelijke of geestelijke handicap.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Behsud, Wardak. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Uit het medisch attest d.d. 22.07.2019 opgesteld door Dr. E. C. dat uw echtgenote neerlegt in het kader van haar huidig verzoek om internationale bescherming blijkt dat uw echtgenote een beperkte autonomie heeft om te stappen en als gevolg daarvan een looprek aangewezen is. Bij deze beoordeling wordt rekening gehouden met de in het arrest Elgafaji voorgestelde situatie waarbij het Hof van Justitie heeft gepreciseerd dat "hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming" (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). De verhoging van het risico op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld als gevolg van haar beperkte mobiliteit is evenwel niet dermate groot om, rekening houdend met informatie met betrekking tot de mate van willekeurig geweld in de provincie Wardak en meer specifiek in uw district Behsud waaruit blijkt dat het aantal veiligheidsincidenten relatief laag is, te concluderen tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Er moet verder worden vastgesteld dat uw echtgenote ook niet aantoont dat zij als gevolg van de artrose waaraan zij lijdt dermate permanent in haar bewegingsvrijheid beperkt is dat zij niet of uiterst moeilijk in staat zal zijn om zich te onttrekken aan situaties van willekeurig geweld die zich zouden voordoen in uw district. Uit haar verklaringen, noch uit de door haar voorgelegde stukken kan immers worden afgeleid in welke mate de artrose haar mobiliteit beperkt. Er kan dan ook niet worden gesteld dat zij omwille van haar medische toestand een verhoogd risico loopt op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld in de provincie Wardak, rekening houdend met de mate van willekeurig geweld aldaar aanwezig volgens de landeninfo.

De overige medische documenten die uw echtgenote neerlegt tonen aan dat uw echtgenote nog steeds aan baarmoederadenomyose en epilepsie lijdt en hiervoor medicatie wordt voorgeschreven. Het feit dat uw echtgenote met voorgaande fysieke problemen te maken heeft, zoals blijkt uit de door haar neergelegde documenten, wordt door het CGVS niet betwist. De medische attesten tonen aan dat uw echtgenote met deze fysieke problemen te maken heeft, maar nergens blijkt uit deze documenten dat die fysieke problemen van die aard zijn om, rekening houdend met informatie met betrekking tot de mate van willekeurig geweld in de provincie Wardak en meer specifiek in uw district Behsud waaruit blijkt dat het aantal veiligheidsincidenten relatief laag is, te concluderen tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Er wordt immers nergens vermeld laat staan aangetoond dat deze medische problemen dermate het leven van uw echtgenote beheersen dat u met haar uw leven in Behsud, Wardak niet meer zou kunnen opbouwen. Bijgevolg kan het CGVS dan ook niet met rede oordelen dat de medische problemen van uw echtgenote een beletsel zouden vormen voor jullie vestiging in Behsud, Wardak. Daarenboven moet er worden opgemerkt dat deze attesten stellen dat uw echtgenote in behandeling is voor haar medische problemen en ze medicatie en hormonen moet innemen. Nergens uit deze documenten blijkt dat deze behandeling en medicatie niet aanslaan of uw echtgenote niet helpen. In het verslag van haar spoedopname op 21 februari 2019 staat vermeld dat uw echtgenote gekend is voor het niet innemen van haar geneesmiddelen. Bovendien dient nogmaals aangestipt te worden dat indien zij van mening is dat zij geen toegang heeft tot een adequate behandeling, zij hiervoor de geëigende procedure dient te volgen. De beoordeling van deze problematiek is immers een exclusieve bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken, zodat het enkel aan de Dienst Vreemdelingenzaken toekomt om te oordelen of de medische problemen van uw echtgenote aanleiding kunnen geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling in het land van herkomst.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat het volgend verzoek van uw echtgenote Az. Sa. (O.V. (...)) eveneens niet-ontvankelijk wordt verklaard.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

1.5. Ten aanzien van Sa. Az. (tweede verzoekende partij):

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en 35 jaar oud te zijn in 2017. U bent geboren in Kabul en woonde nadien met uw echtgenoot, M. A. S. (o.v. 8.168.244) in Bihsud in de provincie Maidan Wardak. U bent Hazara van etnische origine en hangt het sjiitische geloof aan.

Toen uw echtgenoot veertien jaar oud was, besloot hij om zich aan te sluiten bij de Harakat Islami partij om te strijden tegen de communistische overheid. De drie neven langs vaderszijde van uw echtgenoot hebben toen een commandant van de rivaliserende politieke fractie Nasr van de partij Hezbe Wahdat

vermoord. Uw echtgenoot kwam hierdoor ook op een arrestatielijst te staan waarop hij in 1372 (Afghaanse kalender, 1993) besloot om Afghanistan te verlaten. Hij vestigde zich daarna in Iran waar uw echtgenoot de alias E. N. aannam omwille van zijn problemen in Afghanistan. Na een verblijf van zesentwintig jaar in Iran besloot hij om samen met u en uw nicht F. B. (o.v. 8.168.234) Iran te verlaten. Na een reis van een maand kwam u op twaalf november 2015 aan in België en vroeg u op 24 november 2015 asiel aan. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u de vervolgers van uw echtgenoot.

Als document om uw vluchtrelaas te staven legde u samen met uw echtgenoot een lidkaart van de politieke partij Harakat Islami neer. Als documenten om uw lang verblijf in Iran te staven legde u samen met uw echtgenoot een werkvergunning, een tijdelijke werkvergunning, twee bankkaarten uit Iran, een certificaat van de werkgever, betaaldocumenten voor de verlenging van uw verblijfskaart, drie tijdelijke verblijfskaarten, een huurcontract, het aanvraagformulier voor de verblijfskaart van uw dochter, verschillende gerechtsdocumenten in verband met uw problemen in Iran en twee krantenartikels over de moord op de ouders van Fatima neer.

Het CGVS nam op 22 december 2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof werd gehecht aan uw vervolgingsfeiten. Het CGVS motiveerde in de beslissing dat u over een redelijk vestigingsalternatief beschikt in Kabul.

U tekende tegen deze beslissing beroep aan op 23 januari 2018 bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). In het verzoekschrift werd verwezen dat er rekening moet worden gehouden met uw fysieke en mentale problemen. Als gevolg hiervan was u niet goed op de hoogte van de vervolgingsfeiten van uw echtgenoot.

U legde op 19 juli 2017 via uw advocaat nog bijkomende documenten neer bij de RvV, zijnde drie medische attesten. Eén attest had betrekking tot uw spoedopname d.d. 17 mei 2017. De twee andere attesten hadden betrekking op een mededeling van de behandelende arts aan een neuroloog en een gynaecoloog. Aan het verzoekschrift werd ook een medisch attest gevoegd van 22 juni 2017. Hieruit bleek dat u nog steeds kampte met de medische problemen waardoor u in mei 2017 met spoed naar het ziekenhuis werd gebracht. Ter terechtzitting diende u een nieuw medisch attest in van 9 februari 2018.

Op 29 juni 2018 werd de beslissing van het CGVS door de RvV vernietigd. In haar arrest nr. 206 303 bevestigde de RvV de beslissing van het CGVS tot de weigering van de vluchtelingenstatus. Wat betreft de beslissing tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus oordeelde de RvV echter dat er noch uit de stukken uit het administratief dossier noch uit de bestreden beslissingen bleek dat uw gezondheidssituatie betrokken was geweest bij de beoordeling van het intern vestigingsalternatief door het CGVS. Het administratief dossier bevatte ook geen nadere informatie omtrent de ingeroepen gezondheidssituatie van u en uw echtgenoot. Evenmin had het CGVS hierop gerepliceerd in een nota met opmerkingen.

De RvV was bijgevolg van oordeel dat het haar ontbrak aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

Het CGVS nam op 19 oktober 2018 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof werd gehecht aan de vervolgingsfeiten die uw echtgenoot inriep. Het CGVS motiveerde na de overweging van uw medische problematiek aan de hand van de voor het CGVS en de RvV aangebrachte medische attesten in de beslissing dat u over een redelijk vestigingsalternatief beschikt in Kabul. In haar arrest van 12 februari 2019 bevestigde de RvV de motivering opgenomen in de beslissing van het CGVS waarbij zij toevoegt dat de situatie in uw regio van herkomst, met name het district Behsud in de provincie Maidan Wardak niet van zulke aard is dat deze een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet met zich brengt.

Op 26 april 2019 diende u zonder België verlaten te hebben samen met uw echtgenoot een volgend verzoek om internationale bescherming in. U verklaart dat u omwille van het feit dat u ziek bent en dat u geen familie heeft in Afghanistan niet kunt terugkeren naar Afghanistan. U heeft ernstige hoofdpijnen en verliest het bewustzijn. U haalt aan in Afghanistan meer stress te zullen hebben omwille van de algemene situatie daar en in Afghanistan niet te zullen kunnen behandeld worden voor uw ziekte. U vreest dat uw ziekte zal verergeren in Afghanistan en te zullen sterven indien uw ziekte verergert. U

vreest daarnaast gedood te zullen worden door de taliban omdat u hazara bent en dat uw dochter geen goede toekomst zal hebben in Afghanistan omdat zij altijd thuis zal moeten blijven omwille van de taliban. U heeft op de radio gehoord dat jonge meisjes ontvoerd worden in Afghanistan.

Ter ondersteuning van jullie volgend verzoek om internationale bescherming legt uw echtgenoot kopies neer van de verzoeken om internationale bescherming d.d. 07.03.2016 van zijn zus Ha. onder de naam Z. N. en van de zoon van zijn broer, J. N., in Turkije, alsook van hun vluchtelingenkaarten. U dient daarnaast de volgende originele stukken in ter staving van uw gezondheidstoestand: een afspraakbevestiging voor 29 september 2017 in het CHA Libramont, een voorschrift d.d. 06.02.2018 voor een gynaecologische consultatie, een brief van Dr. L. W. d.d. 29.06.2018 betreffende een consultatie naar aanleiding van vaginaal bloedverlies, een voorschrift d.d. 25.02.2019 voor het geneesmiddel Keppra, een attest d.d. 25.02.2019 opgesteld door een neuroloog i.v.m. de terugbetaling van een geneesmiddel, een verslag van uw spoedopname d.d. 21.02.2019 na twee epilepsieaanvallen, een urineanalyse d.d. 28.02.2019, een verslag d.d. 21.02.2019 van een hersenscan en van een beeld van uw longen, een handgeschreven medicatieschema, een behandelingsschema d.d. 27.02.2019, een medisch attest d.d. 22.07.2019 opgesteld door Dr. E. C. waarin zij vaststelt dat u lijdt aan prediabetes ofwel de voorfase van diabetes type 2, baarmoederadenomyose, epilepsieaanvallen ten gevolge van een momenteel niet-opereerbare tijdelijke arachnoidale cyste en artrose aan beide knieën waardoor u een verminderde mobiliteit heeft en nood heeft aan een looprekje. U legt daarnaast opnieuw het voorschrift d.d. 02.06.2017 voor een gynaecologische consultatie, het verslag van haar spoedopname d.d. 22.06.2017 in het CHA Libramont, uw hospitalisatieoproep d.d. 17.10.2017, het medisch attest d.d. 09.02.2018, het voorschrift d.d. 09.02.2018 en het verslag van een spoedopname in Kliniek Sint-Jan, stukken die u reeds neerlegde in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming, neer.

B. Motivering

In afwijking van de beoordeling naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal, in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet en op grond het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er actueel in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw antwoorden op de vragenlijst 'bijzondere procedurele noden DVZ' en uit de medische documenten die u neerlegt blijkt immers dat u slecht te been bent en aan epilepsie lijdt. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd u bij de DVZ in een voor u toegankelijk lokaal gehoord op een rustige wijze teneinde een stresserende situatie te vermijden.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u uw volgend verzoek om internationale bescherming volledig steunt op de motieven die door uw echtgenoot M. A. S. (O.V. X), ter zake werden uiteengezet. Zijn volgend verzoek om internationale bescherming werd niet-ontvankelijk verklaart. De beslissing luidt als volgt:

(...)

Na het voorgaande kan ook uw volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) *juncto* artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

In een tweede middel voeren verzoekende partijen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” *juncto* het gelijkheidsbeginsel *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel.

In wat zich aandient als een derde middel beroepen verzoekende partijen zich nog op de schending van artikel 3 van het EVRM *juncto* de artikelen 48/4, § 2, b) en 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partijen betwisten de motieven van de bestreden beslissingen en besluiten dat hun vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoekende partijen vragen in hoofddorde om hen als vluchteling te erkennen, minstens hen de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissingen te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Beoordeling

2.2.1. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker is voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekende partijen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen. De aangevoerde schendingen van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, alsook artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, missen dan ook juridische grondslag.

2.2.2. Uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen blijkt aldus dat, in tegenstelling tot wat verzoekende partijen beweert, zij wel degelijk in de mogelijkheid zijn om de materiële motivering te

toetsen. Dit blijkt overigens eveneens uit het feit dat verzoekende partijen kritiek uiten op de verschillende weigeringsmotieven en daarbij een poging ondernemen om deze te ontkrachten.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. Vooreerst dient erop gewezen dat het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen op 22 december 2017 door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd geweigerd omdat geen geloof kon worden gehecht aan de door hen voorgehouden vervolgingsfeiten en verzoekende partijen over een redelijk vestigingsalternatief beschikten in Kabul. Verzoekende partijen gingen in beroep tegen deze beslissingen.

Bij arrest nr. 206 303 van 29 juni 2018 besloot de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tot een weigering van de vluchtelingenstatus, doch wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus tot een vernietiging omdat noch uit de stukken van het administratief dossier, noch uit de bestreden beslissingen kon blijken dat de gezondheidstoestand van tweede verzoekende partij werd betrokken bij de beoordeling van een intern vestigingsalternatief door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Het administratief dossier bevatte ook geen nadere informatie omtrent de ingeroepen gezondheidstoestand van verzoekende partijen, noch hoe de commissaris-generaal had de commissaris-generaal hierop gerepliceerd in een nota met opmerkingen. Aangezien het de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan essentiële elementen ontbrak om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

Op 19 oktober 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van verzoekende partijen omdat geen geloof kon worden gehecht aan de door hen ingeroepen vervolgingsfeiten. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen motiveerde voorts, na overweging van de medische problematiek van tweede verzoekende partij, dat verzoekende partijen over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikten in Kabul. Verzoekende partijen gingen in beroep tegen deze beslissingen.

Bij arrest nr. 216 675 van 12 februari 2019 besloot de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen eveneens tot de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Daarnaast wees de Raad erop dat de situatie in het district Behsud, provincie Maidan Wardak niet van zulke aard is dat deze een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet met zich meebrengt. Verzoekende partijen tekenden geen cassatieberoep aan tegen dit arrest.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van volgende verzoeken om internationale beslissingen, de beslissingen met betrekking tot vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

2.2.4. In het kader van het huidig (tweede) verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen dient te worden vastgesteld dat zij opnieuw verwijzen naar de asielmotieven die zij in het verleden reeds hebben uiteengezet, met name dat eerste verzoekende partij problemen zou hebben omwille van zijn banden met de politieke groepering Harakat Islami. Daarnaast voeren verzoekende partijen aan dat de zus van eerste verzoekende partij en haar neef Afghanistan hebben verlaten omwille van de veiligheidssituatie aldaar en omdat er geen eten was. Tweede verzoekende partij wijst er voorts nog op dat zij niet kan terugkeren naar Afghanistan omdat zij ziek is, meer stress zal hebben daar en in

Afghanistan niet behandeld zal kunnen worden voor haar ziekte, alsook dat zij vreest te worden gedood door de taliban omdat zij hazara is. Tweede verzoekende partij stelt nog in hoofde van haar dochter te vrezen dat zij steeds thuis zal moeten blijven omwille van de taliban en dat zij ontvoerd zou kunnen worden.

In het kader van hun huidig verzoek om internationale bescherming legt eerste verzoekende partij nog volgende documenten voor: kopieën van de verzoeken om internationale bescherming van 7 maart 2016 van haar zus Ha. onder de naam Z. N. en van de zoon van haar verdwenen broer, J. N., in Turkije, alsook van hun vluchtelingenkaarten.

In het kader van hun huidig verzoek om internationale bescherming legt tweede verzoekende partij nog volgende documenten in origineel voor: een afspraakbevestiging voor 29 september 2017 in het CHA Libramont, een voorschrift *d.d.* 06.02.2018 voor een gynaecologische consultatie, een brief van Dr. L. W. *d.d.* 29.06.2018 betreffende een consultatie naar aanleiding van vaginaal bloedverlies, een voorschrift *d.d.* 25.02.2019 voor het geneesmiddel Keppra, een attest *d.d.* 25.02.2019 opgesteld door een neuroloog i.v.m. de terugbetaling van een geneesmiddel, een verslag van haar spoedopname *d.d.* 21.02.2019 na twee epilepsieaanvallen, een urineanalyse *d.d.* 28.02.2019, een verslag *d.d.* 21.02.2019 van een hersenscan en van een beeld van haar longen, een handgeschreven medicatieschema, een behandelingsschema voor tweede verzoekende partij *d.d.* 27.02.2019, een medisch attest *d.d.* 22.07.2019 opgesteld door Dr. E. C. waarin zij vaststelt dat haar echtgenote lijdt aan prediabetes ofwel de voorfase van diabetes type 2, baarmoederadenomyose, epilepsieaanvallen ten gevolge van een momenteel niet-opereerbare tijdelijke arachnoïdale cyste en artrose aan beide knieën waardoor zij een verminderde mobiliteit heeft en nood heeft aan een looprekje.

Daarnaast legt tweede verzoekende partij opnieuw volgende documenten voor die zij reeds in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming overmaakte: een voorschrift *d.d.* 02.06.2017 voor een gynaecologische consultatie, een verslag van spoedopname *d.d.* 22.06.2017 in het CHA Libramont, een hospitalisatieoproep *d.d.* 17.10.2017, een medisch attest *d.d.* 09.02.2018, een voorschrift *d.d.* 09.02.2018 en het verslag van een spoedopname in Kliniek Sint-Jan.

2.2.5. In de bestreden beslissingen worden de verzoeken om internationale bescherming van verzoekende partijen niet ontvankelijk verklaard omdat (i) in zoverre verzoekende partijen verwijzen naar asielmotieven die zij reeds in het verleden hebben uiteengezet, meer bepaald de problemen omwille van de banden van eerste verzoekende partij met de politieke groepering Harakat Islami, moet worden opgemerkt dat de vorige verzoeken van verzoekende partijen werden afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en zij geen nieuwe documenten of bewijsstukken aanbrachten die hieraan afbreuk kunnen doen; (ii) de bewering dat de zus van eerste verzoekende partij en de zoon van haar broer – die in Kabul woonden – Afghanistan hebben verlaten omwille van de veiligheidssituatie en omdat er geen eten was en naar Turkije zijn gegaan, alsook dat tweede verzoekende partij niet naar Afghanistan kan terugkeren omdat zij er geen familie heeft, niet kan overtuigen omdat er verschillende indicaties zijn om geen geloof te hechten aan hun verklaringen als zou de familie van eerste verzoekende partij niet langer in Kabul wonen; (iii) de verklaringen van tweede verzoekende partij dat zij niet kan terugkeren naar Afghanistan omdat zij ziek is, er meer stress zal hebben en zij in Afghanistan niet behandeld zal kunnen worden voor haar ziekte geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en zij zich tot de hiertoe geëigende procedure dient te richten; (iv) tweede verzoekende partij haar vrees om gedood te zullen worden door de taliban omdat zij hazara is niet *in concreto* aantoonde en uit de UNHCR “*Eligibility Guidelines*” blijkt dat een loutere verwijzing naar haar etnie niet volstaat om een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aan te tonen; (v) tweede verzoekende partij zich verder beperkt tot een louter hypothetische vrees in hoofde van haar dochter dat zij steeds thuis zal moeten blijven omwille van de taliban en dat zij ontvoerd zou kunnen worden, hetgeen opnieuw niet volstaat om een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aan te tonen; (vi) uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er voor burgers in de provincie Wardak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict en verzoekende partijen geen bewijs leveren dat zij specifiek geraakt zullen worden om redenen die te maken hebben met hun persoonlijke omstandigheden door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Behsud, Wardak, zoals wordt toegelicht en (vii) de door verzoekende partijen voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van hun verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

2.2.5.1. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

2.2.5.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekende partijen in het kader van hun huidig, tweede verzoek om internationale bescherming, geen nieuwe elementen aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komen.

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in hun verzoekschrift niet de minste concrete poging ondernemen om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissingen, die draagkrachtig zijn en steun vinden in de administratieve dossiers en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de niet-ontvankelijkheid van de volgend verzoeken, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekende partijen toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel geheel in gebreke blijven. Zij beperken zich immers in wezen tot het herhalen en poneren van een vrees voor vervolging, het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, het uiten van blote beweringen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij er aldus niet in slagen de motieven van de bestreden beslissingen te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

In zoverre verzoekende partijen in hun verzoekschrift nog aanvoeren dat eerste verzoekende partij Afghanistan is ontvlucht omdat zij vreesde te worden vermoord door de leden van een rivaliserende politieke fractie gaan zij voorbij aan de inhoud van het arrest nr. 206 303 van 29 juni 2018 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin wordt gesteld dat voormelde problemen in hoofde van verzoekende partijen niet kunnen leiden tot de toekenning van de vluchtelingenstatus en dat dit arrest kracht van gewijsde heeft verkregen nu geen van de partijen een cassatieberoep aantekende bij de Raad van State en verzoekende partijen geen bewijselement voorleggen dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Bijgevolg blijft voormeld arrest heden onverminderd gelden.

Waar zij voorts verwijzen naar hun *“deelneming in de actie van Afghanen in kerk te Brussel”* dient erop gewezen dat in 's Raads arrest nr. 216 675 van 12 februari 2019 in dit verband reeds werd vastgesteld dat zij zich beperkten tot het opwerpen van een blote en losse, ongefundeerde bewering die zij op geen enkele wijze preciseerden, dat zij niet aantoonde op welke wijze deze vermeende deelname gekend zou zijn bij bepaalde actoren in Afghanistan noch dat, waar, wanneer en om welke reden(en) en in welke omstandigheden zij hierdoor problemen zouden riskeren bij een terugkeer naar hun land van herkomst. Opnieuw dient erop gewezen dat dit arrest kracht van gewijsde geniet nu geen van de partijen een cassatieberoep aantekende tegen de Raad van State. Uit het dossier blijkt dat er sedert de beoordeling bij het voormeld arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen nieuwe elementen zijn opgedoken die op deze beoordeling enig ander licht zouden kunnen werpen. Bijgevolg blijft deze heden onverminderd gelden.

Verzoekende partijen wijzen er tevens op dat eerste verzoekende partij Iran heeft verlaten omdat het *"niet meer menselijk en wenselijk was om als een slaaf verder te leven"* en dat zij voldoende aannemelijk hebben gemaakt *"getogen te zijn in Iran"*. De Raad wijst er in dit verband op dat de nood aan internationale bescherming moet worden getoetst ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partijen, *in casu* Afghanistan. Derhalve is het betoog in het verzoekschrift aangaande de problemen die zij zouden hebben gekend in Iran niet dienstig.

In zoverre verzoekende partijen aanvoeren dat er op familiaal niveau heel wat veranderd is, dat een deel van hun familie zich thans in Turkije bevindt - waartoe zij verwijzen naar foto's van verblijfsvergunningen -, dat een deel van de familie van eerste verzoekende partij spoorloos is en dat dit veel voorkomt onderweg van Iran naar Turkije, dat zij geen *"glazenba"* hebben om te zien wanneer de familie van eerste verzoekende partij naar Turkije is gegaan, dat zij dit slechts later hebben vernomen van familieleden, dat diens broer niets verteld heeft over het vertrek van de familieleden en dat de echtgenoten waarnaar wordt verwezen onderweg zijn naar Turkije maar zij hierover nog geen nieuws hebben, beperken zij zich in wezen tot het louter volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, waarmee zij niet vermogen afbreuk te doen aan de pertinente vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissingen waarin de commissaris-generaal terecht overweegt als volgt:

"Met betrekking tot uw verklaringen die geen verband houden met uw vorig verzoek, m.n. dat uw zus Ha. en de zoon van uw broer D., die in Kabul woonde, Afghanistan verlaten hebben omwille van de veiligheidssituatie en omdat er geen eten was en naar Turkije zijn gegaan, dient vastgesteld te worden dat deze niet overtuigen. Hoewel u bij de DVZ verklaarde dat uw zus Ha. ouder is dan u (verklaring DVZ M. A., d.d. 01.08.2016, vraag 17) wordt vermeld op de vluchtelingenkaart van Z. N. dat zij in 1981 geboren is, en m.a.w. acht jaar jonger dan u zou zijn. Dat Z. N., geboren in 1981, uw zus, Ha. Sangari, ouder dan u, zou betreffen is dan ook hoogst onaannemelijk. De stukken die u neerlegt ter ondersteuning van uw verklaringen duiden voorts aan dat uw zus en uw neef op 7 maart 2016 Turkije om internationale bescherming verzochten, i.e. vijf maanden voordat u bij de DVZ verklaarde dat uw zus, haar echtgenoot, uw broer en uw moeder in Kabul woonden (verklaring DVZ M. A., vraag 13 en 17) en een jaar voordat u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde dat uw broer en zus in Kabul woonden. U verklaarde toen dat u twee of drie dagen eerder nog met uw broer gesproken had (notities van het persoonlijk onderhoud M. A., d.d. 17.03.2017, p. 7). Dat u niet zou weten wanneer uw zus en uw neef Afghanistan verlaten hebben omdat uw broer aan iedereen verteld zou hebben dit nieuws verborgen te houden tot ze veilig aangekomen waren (verklaring DVZ M. A., vraag 15) houdt geen steek gezien uw zus en uw neefje reeds op 7 maart 2016 een verzoek om internationale bescherming in Turkije zouden ingediend hebben. Dat u dit nieuws pas een jaar geleden vernam (verklaring volgend verzoek M. A., vraag 17) is dan ook erg onaannemelijk. Voorts blijft u erg aan de oppervlakte over wat er dan juist met uw broer gebeurd zou zijn. U verklaart hierover dat niemand weet of uw broer nog leeft of is omgekomen tijdens een gevecht (verklaring volgend verzoek M. A., vraag 12) hoewel u tevens stelt dat hij Kaboel verlaten heeft omwille van de veiligheidssituatie en instructies gaf aan de tante van zijn echtgenote om hun vertrek uit Afghanistan verborgen te houden tot ze aangekomen waren op een veilige plaats (verklaring volgend verzoek M. A., vraag 15). Verder rept u met geen woord over waar de echtgenoot van uw zus, de echtgenote van uw broer en uw moeder zich momenteel bevinden. Nochtans woonde uw moeder op het ogenblik van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS d.d. 17.03.2017 in bij uw broer, en verklaarde u dat zowel uw broer als uw zus getrouwd waren (CGVS M. A. 1, p. 7-8; verklaring DVZ M. A., vraag 17). Indien zij allen samen vertrokken zouden zijn, mag verwacht worden dat u tevens de Turkse verzoeken om internationale bescherming en vluchtelingenkaarten van uw broer en moeder zou neerleggen. Voor zover u verwijst naar het bestaan van een video van uw zus waarin zij uitlegt waarom ze naar Turkije is gegaan (verklaring DVZ M. A., vraag 17), dient vastgesteld te worden dat het administratief dossier geen transcript van deze video of link naar deze video bevat, waardoor het CGVS niet in staat is om het bestaan van het stuk vast te stellen of het stuk te onderzoeken. Gezien bovenstaande vaststellingen echter verhinderen geloof te hechten aan uw verklaringen dat uw familie niet langer in Kabul woont en dat uw zus en neef zich in Turkije bevinden en gezien u verder verklaart dat zij geen specifieke reden had om Afghanistan te verlaten zou het bestaan van een dergelijke video evenmin een nieuw element zijn dat de kans aanzienlijk groter maakt dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De verklaring van uw echtgenote dat zij niet terug kan keren naar Afghanistan omdat zij er geen familie heeft (verklaring volgend verzoek Az., vraag 15), kan gezien bovenstaande vaststellingen evenmin weerhouden worden."

Redelijkwijze kan worden aangenomen dat verzoekende partijen in het kader van hun verzoeken om internationale bescherming de asielinstanties wel degelijk zouden trachten te misleiden door het

afleggen van leugenachtige verklaringen teneinde alsnog internationale bescherming te bekomen. De bewering van verzoekende partijen dat zij geen belang hadden om bepaalde zaken niet te vermelden, valt dan ook geenszins te rijmen met de voorgaande vaststellingen waaruit blijkt dat verzoekende partijen op verschillende punten onaannemelijke verklaringen hebben afgelegd betreffende de verblijfplaats(en) van hun familieleden.

Aangaande de medische problemen van tweede verzoekende partij hekelen zij nog dat de commissaris-generaal van oordeel zou zijn dat zij zich dienen te wenden tot de staatssecretaris voor asiel en migratie. De Raad wijst erop dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen op goede gronden overweegt dat de medische problemen van tweede verzoekende partij op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag zoals vermeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de bepalingen vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. De verzoekende partij dient zich voor de beoordeling van haar medische problematiek te richten tot de daartoe geëigende procedure, *in casu* een aanvraag voor een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoekende partijen in dit verband nog betogen dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft nagelaten om te onderzoeken of zij zich, gelet op het feit dat zij beiden zeer ziek en zorgbehoevend zijn, kunnen (her)vestigen in Kabul moet vooreerst worden opgemerkt dat de voorgelegde medische stukken enkel betrekking hebben op tweede verzoekende partij. Bovendien kan worden opgemerkt dat *in casu* geen toepassing werd gemaakt van een intern vestigingsalternatief naar de stad Kabul en dat de aangevoerde medische problemen van tweede verzoekende partij wel degelijk in rekening werden gebracht bij de beoordeling van het lopen van een reëel risico op ernstige schade in haar hoofde (*infra*).

Waar verzoekende partijen nog aanvoeren dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft nagelaten om op een degelijke wijze te motiveren waarom het rapport "*treatment van returnees*" niet op hen van toepassing is, is het de Raad niet duidelijk over welk rapport dit precies handelt, noch hoe dit al dan niet van toepassing zou zijn op verzoekende partijen of hoe dit van invloed zou zijn op de motieven van de bestreden beslissingen.

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in voorliggend verzoekschrift de motieven ongemoeid laten waar in de bestreden beslissingen nog terecht wordt uiteengezet dat (i) tweede verzoekende partij haar vrees om gedood te zullen worden door de taliban omdat zij hazara is niet *in concreto* aantoonst en uit de UNHCR "*Eligibility Guidelines*" blijkt dat een loutere verwijzing naar haar etnie niet volstaat om een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aan te tonen; (ii) tweede verzoekende partij zich verder beperkt tot een louter hypothetische vrees in hoofde van haar dochter dat zij steeds thuis zal moeten blijven omwille van de taliban en dat zij ontvoerd zou kunnen worden, hetgeen opnieuw niet volstaat om een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aan te tonen en (iii) de door verzoekende partijen voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van hun verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht. De motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die bijdragen aan het besluit dat het door verzoekende partijen uiteengezette vluchtrelaas ongeloofwaardig is, blijven aldus overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.3.6. Met betrekking tot de veiligheidssituatie in Afghanistan in het algemeen en de provincie Wardak in het bijzonder wordt in de bestreden beslissingen nog terecht gesteld als volgt:

"Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het

geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Wardak te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-68 en 252-256, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>) en **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-24 en 148-152, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); en het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-66 en 275-280, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Wardak behoort tot de centrale regio van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Taliban de laatste jaren actief is in meerdere districten in Wardak. De veiligheidssituatie in Wardak wordt grotendeels bepaald door de militaire operaties van de Taliban en de antiterreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden door onder andere het gebruik van zelfmoordaanslagen. Het geweld neemt er voorts de vorm aan van luchtaanvallen en gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de provincie Wardak ruw geschat 610.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 224 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Wardak in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Wardak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.”

Verzoekende partijen slagen er niet in om afbreuk te doen aan voormelde analyse. Voor zover zij in hun verzoekschrift op uitvoerige wijze verwijzen naar informatie van verschillende internetartikelen, dient erop gewezen dat deze informatie betrekking heeft op de veiligheidssituatie in de stad Kabul. Uit het voorgaande en uit de bestreden beslissingen blijkt evenwel dat in casu de veiligheidssituatie in de provincie Wardak in rekening dient te worden gebracht, zodat de uitvoerige argumentatie met betrekking tot veiligheidssituatie in Kabul dan ook niet dienstig is.

Verder wordt in de bestreden beslissingen nog terecht gesteld als volgt:

“Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Wardak in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Wardak een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert. Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een precaire socio-economische situatie tot gevolg heeft dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld. Uit

de EASO guidance note van juni 2018 (p.94) blijkt dat de gezondheidstoestand en mogelijke geestelijke of lichamelijke gebreken persoonlijke omstandigheden kunnen vormen die meegenomen kunnen worden in de beoordeling of er sprake is van een verhoogd risico. Profielen die een risico lopen op een verhoogd risico zijn onder meer burgers die minder in staat zijn om het risico op willekeurig geweld te vermijden daar ze niet de mogelijkheid hebben om zich tijdelijk te verschuilen als er zich gevechten of aanslagen voordoen, zoals personen met een lichamelijke of geestelijke handicap of met een ernstige ziekte; of personen die niet volledig in staat zijn om een situatie naar behoren in te schatten en zich daardoor blootstellen aan de risico's van willekeurig geweld, zoals personen met een lichamelijke of geestelijke handicap.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Behsud, Wardak. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Uit het medisch attest d.d. 22.07.2019 opgesteld door Dr. E. C. dat uw echtgenote neerlegt in het kader van haar huidig verzoek om internationale bescherming blijkt dat uw echtgenote een beperkte autonomie heeft om te stappen en als gevolg daarvan een looprek aangewezen is. Bij deze beoordeling wordt rekening gehouden met de in het arrest Elgafaji voorgestelde situatie waarbij het Hof van Justitie heeft gepreciseerd dat "hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming" (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). De verhoging van het risico op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld als gevolg van haar beperkte mobiliteit is evenwel niet dermate groot om, rekening houdend met informatie met betrekking tot de mate van willekeurig geweld in de provincie Wardak en meer specifiek in uw district Behsud waaruit blijkt dat het aantal veiligheidsincidenten relatief laag is, te concluderen tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Er moet verder worden vastgesteld dat uw echtgenote ook niet aantoonbaar dat zij als gevolg van de artrose waaraan zij lijdt dermate permanent in haar bewegingsvrijheid beperkt is dat zij niet of uiterst moeilijk in staat zal zijn om zich te onttrekken aan situaties van willekeurig geweld die zich zouden voordoen in uw district. Uit haar verklaringen, noch uit de door haar voorgelegde stukken kan immers worden afgeleid in welke mate de artrose haar mobiliteit beperkt. Er kan dan ook niet worden gesteld dat zij omwille van haar medische toestand een verhoogd risico loopt op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld in de provincie Wardak, rekening houdend met de mate van willekeurig geweld aldaar aanwezig volgens de landeninfo.

De overige medische documenten die uw echtgenote neerlegt tonen aan dat uw echtgenote nog steeds aan baarmoederadenomyose en epilepsie lijdt en hiervoor medicatie wordt voorgeschreven. Het feit dat uw echtgenote met voorgaande fysieke problemen te maken heeft, zoals blijkt uit de door haar neergelegde documenten, wordt door het CGVS niet betwist. De medische attesten tonen aan dat uw echtgenote met deze fysieke problemen te maken heeft, maar nergens blijkt uit deze documenten dat die fysieke problemen van die aard zijn om, rekening houdend met informatie met betrekking tot de mate van willekeurig geweld in de provincie Wardak en meer specifiek in uw district Behsud waaruit blijkt dat het aantal veiligheidsincidenten relatief laag is, te concluderen tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Er wordt immers nergens vermeld laat staan aangetoond dat deze medische problemen dermate het leven van uw echtgenote beheersen dat u met haar uw leven in Behsud, Wardak niet meer zou kunnen opbouwen. Bijgevolg kan het CGVS dan ook niet met rede oordelen dat de medische problemen van uw echtgenote een beletsel zouden vormen voor jullie vestiging in Behsud, Wardak. Daarenboven moet er worden opgemerkt dat deze attesten stellen dat uw echtgenote in behandeling is voor haar medische problemen en ze medicatie en hormonen moet innemen. Nergens uit deze documenten blijkt dat deze behandeling en medicatie niet aanslaan of uw echtgenote niet helpen. In het verslag van haar spoedopname op 21 februari 2019 staat vermeld dat uw echtgenote gekend is voor het niet innemen van haar geneesmiddelen. Bovendien dient nogmaals aangestipt te worden dat indien zij van mening is dat zij geen toegang heeft tot een adequate behandeling, zij hiervoor de geëigende procedure dient te volgen. De beoordeling van deze problematiek is immers een exclusieve bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken, zodat het enkel aan de Dienst Vreemdelingenzaken toekomt om te oordelen of de medische problemen van uw echtgenote aanleiding kunnen geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling in het land van herkomst."

Verzoekende partijen hekelen dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten onrechte een intern vestigingsalternatief naar de stad Kabul heeft ingeroepen en verwijzen hierbij naar

de recentste richtlijnen van UNHCR inzake Afghanistan. De Raad merkt evenwel op dat *in casu* geenszins toepassing werd gemaakt van een intern vestigingsalternatief (naar de stad Kabul), doch dat de veiligheidssituatie van hun regio van herkomst in rekening werd gebracht bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoekende partijen nog op algemene wijze verwijzen naar de medische problemen in hoofde van tweede verzoekende partij, dient erop gewezen dat in de voorgaande overwegingen uitgebreid wordt gemotiveerd waarom deze medische problemen *in casu* in hoofde van verzoekende partijen niet betekent dat zij een verhoogd risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld in de provincie Wardak, rekening houdend met de mate van willekeurig geweld aldaar aanwezig. Verzoekende partijen laten de concrete motieven van de bestreden beslissing dienaangaande onverminderd overeind en tonen zij ook heden geenszins aan en maken zij niet aannemelijk dat de behandeling van tweede verzoekende partij niet zou zijn aangeslagen, dat zij (nog steeds) kampt met dermate ernstige medische problemen dat verzoekende partijen geen leven in Behsud, provincie Wardak meer zouden kunnen opbouwen. Hoe dan ook dient te worden benadrukt dat zij zich, zo zij een andere mening zouden zijn toegedaan, ter beoordeling van deze elementen dienen te richten tot de geëigende procedure.

In zoverre verzoekende partijen nog benadrukken dat zij in Afghanistan niet langer over een netwerk beschikken, kan dienstig worden verwezen naar hetgeen hoger reeds werd gesteld waaruit blijkt dat zij geen geloofwaardig zicht bieden op waar verschillende familieleden van eerste verzoekende partij zich thans zouden bevinden. Met een eenvoudige ontkenning van deze vaststellingen doen zij aan voormelde motieven op generlei wijze afbreuk.

2.2.7. De Raad wijst erop dat artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoekende partijen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijk gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in hun verzoekschrift geen dergelijke elementen aanbrengen.

2.2.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de administratieve dossiers blijkt dat verzoekende partijen op de Dienst Vreemdelingenzaken de kans kregen om hun verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van hun huidige volgende verzoeken toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door de verzoekende partijen aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekende partijen en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.2.9. In acht genomen hetgeen voorafgaat, brengen verzoekende partijen geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komen.

Derhalve heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissingen ten aanzien van verzoekende partijen terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van hun (volgende) verzoeken om internationale bescherming.

2.2.10. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers slechts tot vernietiging overgaan om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 § 1, tweede lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit het voorgaande. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

2.2.11. De motieven zijn ongegrond. De bestreden beslissingen worden beaamd en in hun geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 8 januari tweeduizend twintig door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER